

ПРОФЕСІЙНІ СВЯТА

Уявіть на мить, що всюди зник електричний струм... Ви вмикаєте світильник, холодильник, пральну машину, комп'ютер, інші побутові прилади, а вони не працюють. Припинили роботу енергонасичені системи у різних галузях виробництва... Скажете, навіть думка така неприпустима, бо в цивілізованому світі без електроенергії не обійтися.

Надійність і цілісність енергосистеми України забезпечують професіонали своєї справи, в нашому районі це Решетилівська філія ПАТ «Полтаваобленерго». Своє професійне свято, яке має давні і славні традиції, енергетики відзначають в один з найкоротших світлових днів року. Його визначено, мабуть, не випадково, а щоб підкреслити важливість роботи цих фахівців.

У цивілізованому світі без електроенергії не обійтися...

У ці грудневі дні, підводячи підсумки року, є що сказати працівникам філії. Як розповів її начальник Олександр Дубовик, з початку року полагодили майже 60 км повітряних ліній (ПЛ) напруженою 10 кВ і понад 60 км ПЛ-0,4 кВ. Відремонтували 216 понижувальних електропідстанцій, що становить близько 40% від наявних. Замінили понад 190 опор та більше 6 км проводу ПЛ-0,4 кВ. Таку ж роботу проводили і на повітряних лініях напруженою 10 кВ. Виконували й інші завдання, щоб забезпечити належне постачання електроструму до споживачів району.

— Філія знизила втрати електроенергії в мережах більше ніж на 1%. Це обумовлено тим, що відремонтували проблемні ділянки на лініях і трансформаторних підстанціях, — говорить Олександр Антонович. — По інвестиційній програмі в листопаді і грудні нам надійшли електронні електрочисельники, які встановлюємо замість механічних у оселях жителів району. Цим займається бригада, яку очолює О.В. Василенко. Щоб її підсилити, на цю ділянку направили працівників підрозділу енергозбуту. Як результат — щодня встановлюємо близько 40 лічильників.

У листопаді-грудні дільниці підрозділу електромереж розчищають траси ліній електропередач напруженою 0,4 та 10 кВ, які знаходяться «у полоні» розлогих дерев та порослі. Приміром, Решетилівська дільниця №1 працює на трасі лінії ПЛ-0,4 кВ у Жовтневому, дільниця №2 — на трасі ПЛ-10 кВ (лінія забезпечує електроенергію 5 сіл Демидівської сільради). Сухорабівська дільниця розчищає дерева на закріпленій території, зокрема в Оніщенках та Шилівці.

Можна ще багато наводити цифр і фактів, за якими стоять конкретні люди. Завдяки їх сумлінню, працелюбності, професіоналізму досягаються позитивні результати. Напередодні професійного свята нагороджений Подякою Міністерства палива та енергетики України електромонтер 5 групи (найвища кваліфікація) оперативно-візної бригади Г.П. Кузьменко. Ця заслужена трудова нагорода стане доповненням до бойової — медалі «За відвагу», якої чоловік удостоєний за виконання інтернаціонального обов'язку в Афганістані (взявши вогонь на себе Григорій Петрович врятував товаришів по підрозділу). Грамотою ПАТ «Полтаваобленерго»

відзначений механік А.І.Щербань. На Дошку пошани ПАТ «Полтаваобленерго» занесений портрет економіста групи розрахунків, голови профкому філії Г.А.Щербань. А на Дошку пошани філії — електромонтерів-водіїв групи ремонту трансформаторних підстанцій О.О.Вітра та оперативно-візної бригади І.В.Мироненка, техніка розрахункової групи Н.Г.Гаврилка, контролера групи по роботі з абонентами Н.О.Вербової, бригадира Решетилівської дільниці №1 В.Б.Козлова та водія групи транспорту П.А.Рукавиці.

Присвоєно звання «Ветеран праці» електромонтеру ОВБ В.І.Макаренку, комірнику (раніше контролеру) К.О.Бибик, майстру Решетилівської дільниці №1 В.Б.Козлову та водієві Сухорабівської дільниці Г.В.Павлинському.

— Від імені адміністрації філії вітаю всіх працівників, ветеранів служби з професійним святом, — додає О.А.Дубовик. — Шановні наші! Бажаємо вам міцного здоров'я, добробуту, радості та здійснення всіх теплих надій! Нехай прийдешні ваші дні будуть наповнені світлом, теплом і енергією щирих привітань!

Людмила ДЯДЧЕНКО.

ВШАНУВАННЯ

«Чорнобиль стукає в серця»

14 грудня біля пам'ятного знака чорнобильцям у Решетилівці відбувся мітинг-реквієм з нагоди Дня вшанування учасників ліквідації аварії на ЧАЕС.

Учасники мітингу віддали данину шани тим, хто зазнав дії радіації, а це понад три мільйони наших співвітчизників і жителів інших держав. Схилили голови в подяці перед ліквідаторами страшною аварії — живими і передчасно померлими...

слідків трагедії вшанували хвилиною мовчання.

Перед присутніми виступили заступник голови районної ради Юрій Косолап, начальник райуправління праці та соціального захисту населення Людмила Друб, голова громадської ор-

Ми ще довго будемо чути дзвони Чорнобиля, які лунатимуть по тих, кого вже немає, кого не стане завтра, хто заплатив за чиюсь помилку здоров'ям і життям.

Пам'ять загиблих під час ліквідації аварії на ЧАЕС та від на-

ганізації «Союз Чорнобиль» у районі Станіслав Оверченко.

Групі чорнобильців вручені грамоти районної ради та райдержадміністрації, громадської організації «Союз Чорнобиль».

І.ІВАНЕНКО.

Сторінками майбутньої книги

У самому серці Решетилівки на березі тихоплинної Говтви гордо височить небаченої краси рукотворне диво — Свято-Миколаївська церква. Це мовби про неї сказав поет:

*Так в окрузі твій очерк точен,
Так тьм здесь для всего нужна.
Словно создана ты не зодчим,
А самой землей рождена...*

...Усі жителі містечка добре знають, що святий Миколай — опікун дітей, убогих і тих, хто в дорозі, захисник від буревіїв і штормів. А тому, мабуть, немає в нашому краї жодної християнської домівки, де поряд із Спасителем і Богородицею не було б образу святого Чудотворця. Його щиро люблять і постійно звертаються до нього зі своїми проблемами, бо серцем відчувають, що Святий Миколай, який завжди був надійним захисником і добродієм для християн, і сьогодні може подати руку допомоги кожному, хто цього потребує.

З нагоди дня вшанування пам'яті святого Чудотворця ми пропонуємо увазі читачів часопису короткий нарис історії Решетилівської Свято-Миколаївської церкви.

Дещо з минувшини храму

В ім'я святиителя Миколая дерев'яна церква в сотенному містечку Решетилівка Полтавського полку була споруджена в часи Гетьманщини у 1770 році, в характерному для тієї епохи ошатному, життєствердуючому архітектурному стилі українського бароко. (Вибір матеріалу для будівництва храму теж був не випадковим, адже святий Миколай вважався ще й покровителем теслярів і будівничих).

На той час посаду київського митрополита обіймав уродженець Решетилівки Арсеній Могилянський, а саме містечко було одним із важливих духовних центрів України Козацької Доби. Тут знаходилося Духовне правління (протопопія) і діяло писаної краси шість православних храмів.

За переказами більшість прихожан Миколаївської церкви були старі запорожці, які після знищення Катериною II у 1775 р. Запорізької Січі доживали свого віку на решетилівських хуторах. Свято берегли вони пам'ять про високоосвіченого і мудрого архієпископа Арсенія Могилянського і незламного «солов'яцького в'язня», останнього кошового отамана Січі Петра Калнишевського, яких за життя пов'язувала міцна і щира дружба (свідченням цього є опублікована на сторінках журналу «Київская старина» в 1893 р. переписка про передання митрополитом у дар козацькому ватажку ікони Успіння Пресвятої Богородиці з вкладенням до неї часточок мощей святого мученика Харлампія, святого великомученика Пантелеймона і святого Іоанна Златоуста).

Диво над Говтвою ШТРИХИ ІСТОРІЇ СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКОЇ ЦЕРКВИ В РЕШЕТИЛІВЦІ

Вид на Миколаївську церкву в Решетилівці на початку ХХ століття.

У 1790 р. Миколаївська церква входила до складу Миргородського духовного правління. В 1826 р. її перебудували, а в 1857 р. поставили на мурований цоколь, тоді ж до неї була добудована дерев'яна дзвіниця.

У липні 1845 р. Решетилівку відвідав Великий Кобзар України Т.Г.Шевченко. Вражений красою і величчю козацького храму, він увічнив його на двох «решетилівських» малюнках серії «Живописная Украина», над якою працював по завданню Київської Археологічної комісії.

Миколаївська церква, розташована неподалік торгового тракту, що вів з Полтави на Кременчук, була свідком багатьох непересічних подій XVIII-XIX ст. Повз неї проходили, зупиняючись для благословіння, численні чумацькі валки. Неподалік вирували велелюдні ярмарки, де йшла жвава торгівля знаменитими решетилівськими смужками.

У храмі на початку березня 1861 р. слухали жителі містечка царський маніфест про скасування кріпосного права. А з часом після вбивства Олександра II народовольці, перебудовуючи дзвіницю в 1882 р., нарекли її в пам'ять про царя-реформатора Олександрівською.

Більш детальні відомості про Миколаївську церкву на початку ХХ ст. ми можемо почерпнути з Клірових книг Полтавської губернії за 1902 і 1912 рр. та матеріалів з фондів Російського державного історичного архіву Санкт-Петербурга, віднайдені і надіслані на батьківщину професором-земляком А.М.Асаулом. Згідно цих джерел у 1776 р. до церковної парафії входило 66 дворів і 30 бездвірних хат. У 1902 р. церква володіла 505 кв. сажнями землі під погостом, 0,25 десятинами суміжного плацу, 0,5

десятинами садибною, 8 десятинами ружної землі, мала церковну сторожку, будинок псаломщика. При церкві діяла бібліотека, а в параді — школа грамоти.

До парафії входили села Псьолівка (Псьоловій), Псьолівка (Зеленецького), хутори Гарькаві, Литвинів, Прокопенків, Кальнобрицькі, Дерягів, Ландарів, Дзюбанів, Хлистунів, Щербаків, Дзюбанів (Шадл), Лесиків, Мордиків, Опанків, Коржів, Сивашів, Яременків, Жаданів, Призів, Горульок, Колотіїв, Пальонок, Ягольників, Кукобів, Бардаків, Коломак.

В 1902 р. налічувалось 1368 парафіян чоловічої і 1454 — жіночої статі. У 1912 р. парафіян привілейованих станів — 55, міщан — 36, козаків і селян — 2542.

Історія зберегла для нас також імена служителів культу початку ХХ ст., чия доля була пов'язана з Миколаївською церквою. Це священник Олександр Михайлович Симоновський (1902 р., 1912 р., у сані з 1890 р.), псаломщики — Яков Олександрович Кучеров (1902 р., на посаді з 1887 р.), Симон Іванович Максимович (1902 р., на посаді з 1849 р., нагороджений золотою медаллю за 50 років служби в 1900 р.), Яків Симонович Максимович (1912 р.), Микола Іванович Жадько-Базилевич (1912 р.). Із церковних старост відомі бомбардир Дмитро Федорович Деряга (1902 р.) та козак Федір Якович Яременко (1912 р.).

Храм вистояв в епоху революційних буревіїв і в роки кровопролитної, братовбивчої громадянської війни, залишаючись для віруючих нерушимим оплотом Віри, Любові та Надії в розбурханому океані некерованих людських пристрастей.

Сучасний знімок церкви приблизно з того ж місця.

Та на початку 20-х років минулого століття він уже не зміг витримати потужний більшовицький наступ «войовничих безбожників», безпосереднім керівництвом до дії для яких стали слова поета-горлана Василя Еллана-Блакитного:

А що це за хрест, нестерпимий тягар на душі народу?

Минуле твоє!

Нас тягне воно до землі і не вільно шугнути в Майбутнє.

Вогню ж! Динаміту!

Хай гине Минуле в ім'я Будучини!

Церкви старовинні — в повітрі!

Вишневі садки — під сокиру!

Прорвемо Карпати тунелем!

Динамітом — пороги Дніпрові!

Після 1923 р. згідно рішення органів місцевої влади діяльність усіх церков містечка була повністю припинена і культури споруди були розібрані й використані як будівельний матеріал. У 1925 р. востаннє зойкнули боєм і замовкли церковні дзвони Миколаївської церкви, на десятиліття замовкло духовне життя краю...

Ігор КОЗЮРА,
кандидат історичних наук,
Валерій КОЗЮРА,
краєзнавець.

Автори цієї публікації готують книгу про історію, відродження і сучасне Миколаївської церкви в Решетилівці. Хто має що запропонувати по цій темі, звертайтеся безпосередньо до них, у редакцію нашої газети або до настоятеля церкви о. Стефана Паліяниці.